

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τις, ὃ μὴ ὁρώμενος λόγ. σύνθηθ. καὶ Τσακων. : Ἀόρατος δύναμις λόγ. σύνθηθ. Ξαφνικά ἀκούει μὴ φωνὴ βαθειὰ καὶ φωνάζει σὰν νὰ ἐρχότανε ἀπὸ βάθη ἀόρατα ΔΒουτυρ. Μέσ' ἔς τοὺς ἀνθρωποφάγ. 83. Ὁ Θεὸς ἐν ἀόρατε Τσακων. 2) Ἀφαντος Τσακων. : Ὁ βάννε ἐνάττε ἀόρατε (τὸ ἀρνὶ ἐγίνεν ἀφαντο). 3) Λίαν ὑψηλός, δυσθεώρητος Ζάκ. Τσακων. : Ἐγκι τὸ τζυπαρίσσι ἐν ἀόρατε (αὐτὸ τὸ κυπαρίσσι εἶναι πολὺ ὑψηλόν) Τσακων. || Φρ. Ὅσα σαράντ' ἀόρατα! (πρὸς ἐκφρασιν δυσθεωρήτου ὕψους) Ζάκ. Συνών. θ ε ὁ ρ α τ ο ς.

Β) Οὐσ. 1) Ὁ Θεὸς Πελοπν. (Μάν.) : Τοῦ μίλησε ὁ ἀοράτ'. 2) Τὸ ἀπρόοπτον, ἀπροσδόκητον κακὸν Αἰγιν. Σκόπ. : Τὸ παθα ἀπὸ οὐράτ' Σκόπ. || Φρ. Μπά, ποῦ νὰ σοῦ ῥθῇ τ' ἀόρατο! (ἀρά) Αἰγιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀ ξ α φ ν ι ᾶ.

ἀοράτως ἐπίρρ. Θήρ. ἀουράτ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίρρ. ἀοράτως.

1) Διὰ θείας ἐμπνεύσεως, ἐκ Θεοῦ Θήρ. : Μὰ εἰδά' θελες ἐτσαδὰ ἀοράτως νὰ μάθῃ τὸ παιδί σου γράμματα; 2) Χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κάνεις, μετὰ μεγάλης σπουδῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Σηκώθ' κι ἀουράτ' κι πῆι.

ἄου ἐπιφών. Σύμ. ἀοῦ Ζάκ.

Λέξις πεποιημένη.

1) Ἐκφράζει χλευασμὸν Σύμ. 2) Ἐκφράζει ἐκπληξιν ἢ θαυμασμὸν Ζάκ. : Ἀοῦ, βίος! (τί πληθος!)

ἀουρὶ ἐπιφών. Κρήτ.

Λέξις πεποιημένη.

Ἐπιφώνημα προτροπῆς δηλωτικόν, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ κυνηγοὶ προτρέπουν τοὺς κύνας διὰ νὰ ὁρμήσουν κατὰ τοῦ θηράματος ἢ οἱ ποιμένες προτρέπουν τὰ πρόβατα διὰ νὰ τοὺς ἀκολουθοῦν : Ἄσμ.

Ἀουρί, λαγὸ μὴ δῆς | κι ἄνε δῆς, νὰ στραβωθῆς! (εἰρων.)

ἀουρίδα ἡ, Κύπρ. ἀουρία Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἰ δ α.

Ἡ τροπὴ τοῦ εἰς οὐ ἀναλογικῶς πρὸς τὸ ἀνεμοῦρι (II). Περὶ τῆς λ. πβ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 25.

1) Ἀνεμόμυλος κατασκευαζόμενος ὡς ἄθυρμα ὑπὸ τῶν παίδων ἐκ ξηρῶν καυλῶν ἀσφοδέλου : Φρ. Ἐν' τέλεια ἀουρία! Σὰν νὰ 'τον ἀουρία! Τὰ λόγια του ἐν' ἀουρίδες! (πβ. συνών. φρ. γυρίσει σὰν ἀνεμοδόουρα). Συνών. ἀνεμοδόουρα 4. 2) Καυλὸς ἀσφοδέλου.

ἀουτεινέτερον ἀντων. κτητικὴ γ' προσ., κοινου γένους καὶ ἀριθμοῦ πληθυντικῶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀβουτεινέτερον Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀγουτεινέτερον Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ πληθ. ἀουτεῖν' τῆς ἀντων. ἀοῦτος, δι' ἣν ἰδ. τοῦτος.

Ὁ ἀνήκων εἴτε ἢ ἀνήκουσα εἴτε τὸ ἀνήκον εἰς τούτους ἢ ὁ τούτων - ἢ τούτων - τὸ τούτων, πάντοτε μετὰ τοῦ οὐδ. ἄρθρου προτασσομένου ἐνθ' ἀν. : Τ' ἀουτεινέτερον τ' ὁσπίτ' - τὸ παιδὶν - τὸ χωράφ' - ὁ κύρ' (πατήρ) - ἀδελφῇ κττ.

ἀούτικος ἐτυπώθη εἰς τὸ ἄρθρον ἀλλέικος, ἀλλ' ἀμάρτυρον. Πβ. ἀίτικος.

ἄπ ἐπιφών. κοιν. ἄπα κοιν. ἀπὰ Κρήτ. ἄπαν Πόντ. (Τραπ.) ἄπου Κεφαλλ. Παξ. ἄπ-πα Κύπρ. Ρόδ. ἄπ-που Ρόδ. ἄπα Καπ. (Συνασσ.)

Λέξις πεποιημένη.

1) Ἐπιφών. ἐπὶ αἰφνιδίας τινὸς κινήσεως κοιν. : Ἀπ καὶ τὸν ἔπιασα. Μὴ σιγμὴ ἄπ μοῦ ξέφυγε κοιν. Καθὼς ἔκανε νὰ κινήσῃ, ἄπ ὁ κάβουρας ἐκόλλησε ἔς τὴν οὐρά της

χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ (ἐκ παραμυθ.) Πελοπν. (Πάτρ.) Συνών. χ ἄ π. 2) Λέξις παιδικὴ ἀπαντῶσα εἰς φράσεις δηλούσας κίνησιν τινα κοιν. καὶ Καπ. (Συνασσ.) Πόντ. (Τραπ.) : Πάμε ἄπα! (ἔλα νὰ πάμε περίπατον!) Ἐλα ἄπα ἢ σήκω ἄπα (ἐγέρθητι) κοιν. Ποίσον ἄπαν (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Τραπ. Κάπῃ ἄπα (πίε) Ἰμβρ. Ἀπ-που τὸ μαμὰ (φάγε τὸ ψωμί) Ρόδ.

***ἀπαβγάσμι** τό, ἀπωβάσμι Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπαβγάζω, δι' ὃ πβ. ἀπλουῖν *ἀβγάζω.

Τὸ πρῶτον ῥὸν τῆς ὀρνιθοῦς : Ὁσήμερον ἐπέρα ἔναν ἀπωβάσμι.

***ἀπαβγασμόπουλλο** τό, ἀπωβασμόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. *ἀπαβγάσμι.

Τὸ μικρὸν *ἀπαβγάσμι, ὃ ἰδ.

ἀπαβγατένω ἀμάρτ. ἀπαβγατένω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀβγατένω.

Αὐξάνω, προσανξάνω. Συνών. ἀβγατένω Β1, ἀβγατίζω Β1, ἀπαβγατίζω.

ἀπαβγατίζω ἀμάρτ. ἀπαβγατίζω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀβγατίζω.

Ἀπαβγατένω, ὃ ἰδ. : Τ' ἀπαβγάτ'σα κι γίφ'καν χίλις δραχμὲς τὰ λιφτά. Εἶνι κοντινὸ τ' ἀλέτρ', ἀπαβγάτ'σι του.

ἀπαβγάτισμα τό, ἀμάρτ. ἀπαβγάτ'σμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαβγατίζω.

Προσανύημα, συμπλήρωμα : Εἶνι κοντινὸ τοῦ στ'λιάρ', θέλ' ἀπαβγάτ'σμα. Συνών. ἀβγάτισσι 4, ἀβγάτισμα 1.

ἀπαβγουλλιᾶζω Μῆλ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπάβγουλλο.

Παύω νὰ γεννῶ φά, ἐπὶ ὀρνιθοῦς.

ἀπάβγουλλο τό, Αἰγιν. Μῆλ. Νάξ. (Φιλότη.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀβγούλλι.

Τὸ τελευταῖον ῥὸν τῆς ὀρνιθοῦς.

ἀπαγάλη ἐπίρρ. Ἄνδρ. Ἡπ. (Χουλιαρ.) Θράκ. Σκόπ. Στερελλ. (Ἄμφ. Εὐρυταν. Μεσολόγγ.) Χίος (Χαλκ. κ. ἄ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπογάλη Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. (Μελέν.) — Λεξ. Κομ. Λάουνδ. Μπριγκ. ἀπονγάλη Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Νάουσ.) ἀπογάλη Ἡπ. (Τσαμαντ.) παγάλη Εὐβ. Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ. κ. ἄ.) Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Θράκ. Μακεδ. (Βελβ. Ἀνασελ. κ. ἄ.) πουγάλη Ἡπ. (Χουλιαρ.) Μακεδ. (Σέρρ. κ. ἄ.) πεγάλη Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἀγάλη.

Βραδέως, ἡσύχως, ἡρέμα, ἐπαναλαμβανόμενον ἐνίοτε δις πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημασίας ἐνθ' ἀν. : Ἀπαγάλη νὰ μὴν πέσης Χίος Τραῦ το ἀπαγάλη Ἄνδρ. Ἀπαγάλη γάληα τριβε το αὐτόθ. Πουγάλη πουγάλη πῆγι νὰ διῇ τί τρέχ' Μακεδ. Ἀπονγάλη νὰ ῥθ'ς Ζαγόρ. Παγάλη, γιέ μ' Καλαμπάκ. || Παροιμ.

Πουγάλη πουγάλη γένιτι ἢ ἀγουρίδα μέλι (πᾶν ἔργον ἀπαιτεῖ χρόνον ἵνα συντελεσθῇ. Συνών. παροιμ. ἀγάλη ἀγάλη γίνεται ἢ ἀγουρίδα μέλι) Σέρρ. Συνών. ἀγάλη 1, ἀγαλμούτσικα, ἀνάπαλα 1, ἀνέσια 1 β, ἀπαγαλμούτσικα, ἀπαλὰ 1, σιγά, σιγανά. Πβ. ἀλαφρὰ 2, ἀνάλαφρα 1, ἀναχλὰ 1, γλνκά, μαλακά.

ἀπαγαλμούτσικα ἐπίρρ. Θεσσ. (Ζαγόρ.) ἀπονγαλμούτσικα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) παλμούτσ'κα Θράκ. (Μάλαρ.)